

PASARÉTI PRÉDIKÁCIÓK
refpasaret.hu

**Pasarét, 2014. május 11.
(vasárnap)**

Horváth Géza

4. **ÖRÖKSÉG, NEM ÉRDEM**

Lekció: Róma 2,1-10

Alapige: Jelenések 20,11-15

És láttam egy nagy fehér trónust és a rajta ülőt: színe elől eltűnt a föld és az ég, és nem maradt számukra hely. És láttam, hogy a halottak, nagyok és kicsinyek a trónus előtt állnak, és könnyek nyittattak ki. Még egy könyv nyitott ki, az élet könyve, és a halottak a könyvbe írottak alapján ítéltettek meg cselekedeteik szerint. A tenger kiadta a benne levő halottakat, a Halál és a Pokol is kiadták a náluk levő halottakat, és megítéltetett mindenki cselekedetei szerint. És a Halál és a Pokol belevetett a tűz tavába: ez a második halál, a tűz tava. Ha valakit nem találtak beírva az élet könyvébe, azt a tűz tavába vetették.

Imádkozzunk!

Áldunk, örökkévaló Urunk Jézus Krisztus, hogy énekelhettük: te vagy a mi Pásztorunk. Te látod, hogy ki az itt, aki ezt szívből énekelhette, és ki az, aki még nem tudja elmondani: „az Úr az én pásztorom”. Ha nem tudja elmondani, hogy az Úr az én pásztorom, akkor azt sem tudja elmondani: nem szűkölködöm, akkor a füves legelők, a csendes vizek sincsenek a számára elérhető közelségben. Akik pedig vallják: „az Úr az én pásztorom”, azért vallhatják, azért vallhatjuk itt sokan, mert tudjuk, hogy megvettél, megvásároltál bennünket, kiterjesztetted ráink irgalmadat, megbocsátottad bűneinket. Örök élettel ajándékoztál meg, és megigazulásban részesítettél.

Ezért hálás a szívünk, Urunk, hogy hozzád tartozhatunk. Ez a mi szabadságunk. Nem kötöttség a Pásztor nyájába tartozni, hanem szent lehetőség és nagy szabadság.

Köszönjük, hogy a Pásztor gondot visel rólunk, hogy közünk van hozzád, Úr Jézus Krisztus, azért, mert eljöttél értünk, mert hozzád tartozunk, és te áldasz meg bennünket.

4. ÖRÖKSÉG, NEM ÉRDEM

Kérünk, Urunk, hogy áldd meg a mai alkalmunkat. Hiszen olyan jó tudni, hogy nemcsak hozzád tartozunk, hanem egymáshoz is. Annak a nyájnak a tagjai lehetünk, amelyet igéd és Szentlelked által gyűjtöttél, amely vasárnaponként, a nyugalom napján, ünnepet szentelni jön a te hajlékodba, a szent igével élni, tisztulni, feltöltekezni, újból békességet nyerni és indulni a világba, ahol feladatunk van, missziónk, küldetésünk.

Könyörülj meg rajtunk, Urunk, hogy ne úgy menjünk ki, ahogy idejöttünk. Ezért kérünk: oldj fel, küldj el, tölts el tűzzel.

Ámen.

Igehirdetés

Akik előző vasárnap itt voltak, azok hallhattak egy rövid sorozatot cselekedetek és üdvösség viszonyáról, vagy a hit és cselekedetek viszonyáról. A múlt vasárnap azt mondtam: a 3. résszel befejezzük ezt a sorozatot, mert azt gondoltam: vége ennek a sorozatnak, de Isten másként gondolta. Amikor a kezembe vettem a Jelenések könyvének vasárnapi igéjét, és azt tovább is olvastam, mert amit most hallottunk, az a holnapi szakasz lesz, akkor újból felragyogott előttem, amiről már három alkalommal szó volt: a mennyországba, az Isten országába érdemszerző cselekedetekért nem lehet bejutni, csak egyedül Jézus Krisztus érdeméért, amit hit által ragadhatunk meg, és kegyelemből ad nekünk a mi mennyei Atyánk.

Ennek a szép éneknek a refrénjében mindig azt énekeltük: Jézusért én is elnyerhetem. Ezért azt valljuk, hogy ezt Jézusért nyerhetjük el, és csak Jézusért, hogy egyértelmű legyen mindenki számára. Nem cselekedetekért, hogy senki ne kérkedjék.

Mégis láttuk, hogy vannak olyan igék, amelyek félreérthetőek, ezért félremagyarázhatóak is. Ezeket megnéztük, de még maradt, és ha Isten segít bennünket, akkor még erről szeretnék szólni, hiszen a Jelenések könyvének 20. fejezetében van ez a néhány vers, amit olvastam: hogy majd a tenger kiadja a halottait, a Pokol és a Halál is kiadja a náluk levő halottakat, és mindenki az ítélszék elé fog járulni, hogy a cselekedeteik szerint ítéltessenek meg. A 15. versben az van: aki nem találtatott beírva az élet könyvébe, az a tűz tavába vetetik.

Mégiscsak együtt kell szemlélnünk ezt a két kijelentést. Egyrészt, hogy a cselekedeteket hogyan ítéli meg Isten, másodsor, hogy miért adja Isten az üdvösséget, az örök életet.

Nem szeretnék senkit elrémíteni, nem szeretném, ha valaki úgy járna, mint a Bibliában Félix, akiről azt olvassuk: Pál apostol prédikációját hallgatta, és amikor Pál beszélt az igazságról, önmegtartóztatásról, az ítéletről, akkor Félix azt mondta: majd meghallgatlak téged később, hagyjuk ezt a beszélgetést. Mert Félix megrettent.

Amikor halljuk az ítéletről szóló igéket, akkor lehet megrettenni. De aki megretten, az ne azt mondja: majd utánanézek, majd máskor, hanem: „ma, ha az Ő szavát halljátok, meg ne keményítsétek a szíveteket!”

Szeretném kérni mindenkitől, hogy alázattal álljunk meg Isten igéje előtt. Ugyanis nekünk szent kötelességünk, hogy mi az ige alá és ne fölé helyezzük magunkat. Nem úgy van, hogy én hogy gondolom, hanem úgy, hogy Isten hogyan gondolja. Isten hogy jelenti ki. A mi részünk csak annyi: hogy igazat adjunk ennek, mert Isten nem ember, hogy hazudják, mert minden kijelentése és minden szava igaz.

A Jelenések könyvét olvassuk, ami drága és áldott könyv. Az volt nekem a megdöbbenő ebben a könyvben, hogy arról van szó, hogy ítélet, a tűznek tava, a halál és a pokol levetették a tűznek tavába, akik nem találtak az élet könyvébe, azok a tűznek tavába vettetnek.

Majd ha olvassuk tovább a könyvet, a következő két fejezetben már arról van szó, hogy milyen a mennyország. Isten nem arról akar elsősorban beszélni velünk, hogy milyen a pokol. Azt is elmondja, hogy vegyük komolyan. De miután két-három versben szól arról, hogy milyen a pokol, utána két részben beszél arról Isten, hogy milyen a mennyország.

Erről énekeltünk az előbb: vígan lépkedünk színarany utcákon át, halljuk angyalok dicséretét. Szemünk láthatja Krisztus szent ábrázatát, aki vért ontott bűneinkért. Le van írva, hogy Isten sátora az emberekkel van, és letöröl Isten minden könnyet szemeikről, halál nem lesz többé, sem fájdalom. Nem lesz nyomorúság, betegség, öregség, gyengeség. Nem lesz kétségbeesés, nem lesz bűn. Olyan jó, hogy a Jelenések könyve erre irányítja figyelmünket. Azt akarja felgerjeszteni szívünkben, hogy mi oda készülünk, oda vágyunk. A mi hitünk és egész életünk irányultsága a menny legyen.

Ahogy a 455. dicséretben énekeljük: A menny felé sietni, nem állva meg pihenni a boldog cél előtt. Ez szembesít bennünket azzal, és megmutatja, hogy mi kihez, hova tartozunk, kiéi vagyunk, mert Isten gyermekei a menny felé sietnek. Az Isten gyermekeinek irányultsága a mennyekben van. Úgy mondja az apostol: a mi országunk a mennyekben van, ahonnan a mi megtartó Jézus Krisztusunkat várjuk.

Azt mondja Pál az egyik gyülekezetnek: ezért az odafelvalókkal törődjete, ne a földiekkel. Az odafelvalókkal, ahol Krisztus ül a mennyben, az Atya jobbán. Innen is látszik, hogy hova tartozunk, hol van a szívünk, hol van a kincsünk. Mi felé megyünk, hova készülünk. Pál apostol boldogan mondta: kívánok inkább elköltözni és az Úrral lenni, mert az sokkal jobb. Megmaradni a földön szükségesebb, de van, ami sokkal inkább jobb ott a mennyei hazában.

Ez az ige előrevetíti nekünk azt, hogy mi történik majd. A Jelenések könyve ugyanis arról szól, hogy mi fog ezután történni. A Jelenések 1. részében János olyan kijelentést kap: írd meg, amik eddig voltak, és amik ezután lesznek. Ez is hatalmas kérdés: látjátok? Lesz „ezután”. Nemcsak hogy mi volt eddig, hanem a hívó azt is komolyan veszi, hogy mi lesz ezután. Isten elmondja, hogy mi lesz ezután.

Nem mond el mindent Isten, mindig annyit mond csak el, amennyit elbírnunk hordozni egyrészt, másrészt: Isten annyit mond el az embernek, ami neki az üdvösséghez feltétlenül szükséges, mert a titkok az Úréi. Vannak titkok,

4. ÖRÖKSÉG, NEM ÉRDEM

amelyeket nem tudunk, de a kijelentett dolgok a mieink. A kijelentett dolgokat pedig tudnunk kell, és ismernünk kell, mert az a mi üdvösségünknek záloga. Tudniillik a Jézus Krisztusról való kijelentés az Ő haláláról, feltámadásáról szóló hír. Hiszen úgy gerjeszti Isten Szentlelke a hitet a mi szívünkben.

Mi lesz ezután? Tudjátok meg ezeket az igéket, ahogy János írja a 11. versben: „És láttam egy nagy fehér trónust és a rajta ülőt: színe elől eltűnt a föld és az ég...” — Láttam egy nagy fehér királyi széket és a rajta ülőt. Bekövetkezik az, amit Jézus a Máté 24. részben mondott: amikor az Emberfia eljön, beül az Ő dicsőségének királyi székébe. János látja a nagy fehér királyi széket. Nekünk is így kell látni. Az érti igazán Isten igéjét, aki így látja Istent, egy nagy fehér királyi széken: uralkodik, nagyobb, hatalmasabb, fenségesebb nálam. Igazságban és szentségben lakik – és így szemléli Istent.

Úgy mint Ézsaiás. Az Ézsaiás 6. részben olvassuk elhívását, bűnbocsánatát, elküldését. Úgy kezdődik, hogy Ézsaiás is látja Istent, hallja, hogy az angyalok azt zengik: szent, szent, szent a seregek Ura. Nagynak látni Istent. Hatalmasnak, szentségesnek és igaznak. Ez fontos ahhoz, hogy megértsük és elhiggyük, amit a királyi széken ülő mond nekünk.

Ahhoz, hogy ezt az igét megértsük, világosan kell látnunk a Bibliának azt a tanítását, hogy a halállal nincs vége a létnek. A halállal csak az emberi életnek van vége, ennek a 70 vagy 80 esztendőnek, amit a Biblia említ. Csak a mi életünk, létünk egy része ér véget. Ez az ige azt mondja: „És láttam a halottakat, nagyokat és kicsinyeket állani a királyi szék előtt, és könyvek nyitvatnak meg. A tenger kiadja a halottait, a Halál és a Pokol kiadja a halottait.” — Értjük? Ez nekünk azt vetíti ki: ne hogy azt gondolja valaki, hogy a halállal mindennek vége van, és utána jön a nagy semmi. Itt az ige több helyen megírja: van tovább.

A Zsidókhöz írt levélben azt írja az ige: elvégzett dolog, hogy az emberek egyszer meghaljanak, és utána az ítélet. De ezt az igét úgy is lehet érteni, hogy az emberek meghalnak és azután már csak az ítélet van. Elvégzett dolog, hogy az emberek meghaljanak, és azután az ítélet. De azután már csak az ítélet van. De a halál előtt ott van a kegyelem.

Ma olyan korban élünk, amikor Isten kegyelme az, hogy itt vagyunk, és itt lehetünk. Nekünk még szól az ige, nekünk még fel van kínálva a kegyelem. Nekünk még hirdettetik az evangélium. Milyen nagyszerű dolog! Tudjuk, hogy a Golgota keresztyén levő latornak az utolsó pillanatban hirdettetik az evangélium. Lehet, hogy te már sokszor hallottad, lehet, hogy van valaki, aki most hallja először, ezért elmondom: Isten hosszútűrő, hosszan tűr érettünk, mert nem akarja, hogy az ember elveszen, hanem hogy megtérjen és éljen. — Ez az Isten akarata, ezt akarja a te életteddel: térj meg a cselekedeteidből, fordulj Istenhez. Kérd tőle az Ő áldott drága kegyelmét, és járj vele, élj vele. A halál után már csak az ítélet van. Egy ének jutott eszembe: halál után nincs alkalom bűneimet megsiratnom. A halál után már nincs lehetőség, nincs kegyelem.

Az ember halálakor az történik, amit Lukács 16. fejezetében olvasunk: meghalt a gazdag, és felemelte szemeit a pokolban. Meghalt Lázár, aki nevében is hordozta ezt: Isten az én segítségem, és felvitték az angyalok az Ábrahám ke-

belébe. Abban a pillanatban, mihelyt az ember halála beáll, ez a két dolog történhet vele. Nincs harmadik. Vagy felemeli szemeit a pokolban azon nyomban, vagy pedig az angyalok felviszik Ábrahám kebelébe. A mi örök sorsunk a földön dől el.

Amit az ítéletben hallunk, hogy a cselekedetek szerint megítél, nem arra vonatkozik, hogy hol töltjük el az örökkévalóságot, hanem mi a hitetlenek cselekedeteinek a motivációja. Valahonnan származtak ezek a cselekedetek. Ezért olvastam a Róma 2-t. Mit mondott Pál apostol? A te meg nem tért szíved, a te kemény szíved miatt gyűjtesz magadnak haragot az ítélet napjára.

Tehát meg nem tért szív és kemény szív. Honnan származott: éheztem és nem adtatok ennem, szomjaztam és nem adtatok innom? A kőszívből. A meg nem tért szívből. Honnan származnak a hívők jócselekedetei? A Zsidókhoz írt levél utolsó fejezetében van az az ige: tegyen késszé titeket az Úr minden jóra, akaratának cselekvésére, hogy azt cselekedjétek, ami kedves előtte. — Vagyis az ige elmondja, hogy a hívőnek már van lehetősége jót cselekedni. A hitetlennek nincs lehetősége jót cselekedni, mert nem teheti.

A Káténk azt mondja: jó cselekedeteink is, míg nem vagyunk az Úréi, bűnnel beszennyezettek. — El kell higgyük. Ha én piszkos kézzel fogok meg egy vázát, akkor a váza is piszkos lesz. Ha piszkos kézzel adok egy zsemlet valakinek, akkor a zsemle koszos lesz. Ilyenek a mi megtéretlen szívünk úgymond jócselekedetei. A hívőben viszont Isten munkálja a jó cselekedetet. Azt mondja az ige: Ő készíti el, hogy azokban járjunk. Isten előre elkészítette, hogy azokban járjunk. A hívőknek pedig jutalmat ígért Isten. Nem tudjuk, hogy mi, mert nem mondta el.

Van olyan hívő, aki ugyanúgy benn lesz a mennyországban, csak egy szalmát nem tett keresztbe. Ott lesz Pál apostol (aki már ott van), és ismerjük az életét. Aki lejárta a lábát Krisztusért. Az üdvösség a részük. Zengik a Bárány énekét ők is, mert megváltattak, és lesz valami jutalom. Éppen ezért van, hogy a hívőt sarkallja arra, hogy Isten akaratát keresse és cselekedje. Egyrészt azért, hogy ezáltal is biztos legyek abban, hogy az Úré vagyok, másodszer a felebarátaim előtt így tehetek bizonyosságot Istenről: engem ki mozgat, mi motivál, bennem ki munkálkodik. Így teszek bizonyosságot. Azért, mert Jézusé vagyok. Amit nem lehetne megcsinálni fizetségért, valamilyen jutalomért, de megteszem Krisztusért, mert Jézushoz tartozom. Az Övé vagyok, az Ő kezében vagyok. Eszköze vagyok Istennek.

Ha rátérünk erre a csodálatos ígére, akkor láthatjuk, hogy a feltámadásról van szó. A tenger kiadja halottait, a Pokol kiadja halottait, a Halál kiadja halottait. Ez egyértelműen a feltámadás, mert vannak, akik a tengeren haltak meg. A Pokol kiadja a halottait. Azt jelenti, hogy lesz feltámadás. A feltámadásról az 1Thesszalónika 4. tanít bennünket. A felirata: a feltámadás rendje Krisztus visszajövelekor. Istennél még ebben is rend van, nem össze-vissza zörögnek az emberek a feltámadáskor. Azt mondja Pál: feltámadnak először, akik a Krisztusban hunytak el. Most pedig azt olvassuk: feltámadnak azok is, akik a pokolban vannak. Mondjuk testük a tengerben, vagy a földben, a lelkük pedig a

4. ÖRÖKSÉG, NEM ÉRDEM

pokolban. — Ez a feltámadás. Kiadja a halottait és odajárulunk Isten ítélőszéke elé. A hívőnek boldog reménysége az, hogy rajta már nincs kárhozható ítélet. Ezt Jézus Krisztus magára vette nagypénteken a Golgotán.

Ellenem nincs kárhozható ítélet. A Cselekedetek könyvében olvassuk. Megnyitattak azok a könyvek, ahol ott vannak a mi cselekedeteink. Kiről kevés, kiről több. De felette ragyog az, hogy nincs kárhozható ítélete azoknak, akik Jézus Krisztusban vannak. Jönnek a hitetlenek, és az a baj, hogy ellenük van kárhozható ítélet. A 15. versben világos az ige: aki nem találtatott beírva az élet könyvébe, az a tűznek tavába vettetik. Ez is hatalmas titok, amelyre mi csak azt tudjuk mondani: ez így van. Azért, mert így írja az ige.

Nem tudjuk, Isten mi alapján, de valakiket beírt az élet könyvébe — ezt el kell fogadnunk —, mert Jézus Krisztus azt mondta a tanítványoknak, amikor azzal jöttek vissza kiküldetésükből, hogy még az ördögök is engednek nekünk: Annak örüljétek, hogy a ti nevetek be van írva az élet könyvébe. A hívőnek ez öröm. Öröm, hogy elvette bűneim terhét, beírt az élet könyvébe. Ez ki van jelentve. Ugyanakkor Istennek is öröm, mert a mennyben öröm van akkor, ha valaki megtér, és azt mondja Isten az övéinek: menj be a te Uradnak örömébe. Örüljétek, hogy nevetek be van írva az élet könyvébe.

Innen is látszik, hogy ki hova tartozik. Jelent neked valamit, hogy be vagy írva az élet könyvébe? Mert Jézus ezt mondja: annak örüljétek. Tudom, mert nekem is volt az életemnek olyan szakasza, amikor keseregtem, el voltam csüggedve, és őszintén megmondom, hogy akkor nem tudtam belekapaszkodni ebbe, hogy a nevem be van írva az élet könyvébe. És lehet, hogy te is így vagy. Hogy szoktuk mondani? Magad alatt vagy. Valami miatt el vagy keseredve, és jön Jézus, és azt mondja: örülsz-e annak, hogy neved be van írva az élet könyvébe? Elvesztesz valamit, kár ér, és azt mondja Jézus: jelent-e neked valamit, hogy be vagy írva az élet könyvébe?

Sámuel könyvében olvasunk egy ilyen szép igét. Életem szakaszában sokat jelentett: nincs baj, él az Úr. Emberileg baj van, és mégis az az ige: nincs baj, mert él az Úr. Jelent neked valamit, hogy benne vagy az élet könyvében? Örülsz-e annak, hogy Isten beírta nevedet? Könyvek nyitattak meg, amelyben ott vannak a cselekedetek, de kárhozhatóságuk az alapján történik, hogy nem voltak beírva az élet könyvébe.

Beszéljünk arról, hogy vannak vallásos cselekedetek. Sokan vannak, akikben „van Isten iránt való buzgóság, de nem megismerés szerint”.

Nemrég hallottam nem is keresztyén csoportról: Nagyszerű, mert ők naponta sokszor imádkoznak. És aztán? — kérdeztem. Nem tudjuk, hogy Jézus Krisztus kijelentette az egyik példázatban, amikor valaki besüندörög a királyi menyegzőbe, és azt mondja neki a gazda: hogyan jöttél ide, holott nincs menyegzői ruhád?

A héten megállított két Jehova tanúja. Nem érdemes vitatkozni velük, de kaptam egy indítást, hogy egy igét mondjak nekik. Kérem: tudják-e, mi van megírva a Róma 9,5-ben? Nem tudják. A Róma 9,5-ben az van megírva, hogy Jézus Krisztus mindenképp felett áldandó Isten. — Az egyik tágra nyitja a sze-

mét, rám néz és azt mondja: Isten??? Csak az Atya, a Jehova. Lejárják a lábukat, mennek házról-házra, viszik az újságot meg a könyvet, mert ha nem, akkor kiteszik őket onnan, és sok vallásos ember odáig van tőlük: hogy ismerik a Bibliát! A mennybe bekerülhet az, aki Jézusra azt mondja: Isten? Csak az Atya, csak Jehova. — Aki nem vallja Úrnak Krisztust, az átkozott a Biblia szerint. Isten Úrrá és Krisztussá tette Őt, akit mi megfeszítettünk (ApCsel 2).

Nem lehet ám bemenni mindenféle cselekedetért. De a mi cselekedeteink arról tesznek bizonyosságot, hogy milyen a szívünk, kié az életünk, kinek az uralma alatt vagyunk. Milyen lélek vezet bennünket. A Római levélben benne van és napnál világosabb: a te meg nem tért kemény szíved miatt gyűjtesz magadnak haragot. És meg fogsz ítéltetni, mert a szíved meg nem tért és kemény.

Jó lenne, ha megértenénk azt, befejezésül, hogy nem ott derül ki, az ítélszék előtt, hogy ki megy halálra, és ki megy az életre. Jézusnak van egy példázata: a konkoly és búza, amikor együtt nő. A tanítványok azt mondják Jézusnak: Uram, akarod, hogy kihúzzuk a konkolyt? — Ennek a példázatnak sokszor nem értjük igazi értelmét, de mivel ide tartozik, elmondom, hogy mit értettem meg ebből a példázatból.

Kiderül, hogy búza vagy konkoly. Együtt nő, látják a tanítványok. Jézus azt mondja: ne húzzátok ki, mert kihúznátok a búzát is. Ti nem tudjátok szétválasztani őket. Jézus azt mondta az övéinek: ti csak vessetek. Kik az aratók? Az angyalok. Mi az aratás? A világ vége, az ítélet. Nektek nem az ítélet, és legfőképpen nem az ítékezés az osztályrészetek. Nektek a vetés. Ti csak vessétek a magot, hintsétek az igét, hirdessétek az evangéliumot minden teremtésnek. A tanítványok látják, hogy van konkoly. Te nem látod, amikor a munkatársad ki-nevet téged, szidja az Urat. Azt hiszed: búza? Csak nem mondd, hogy ez is az Isten gyermeke. Te, aki közösségben vagy, igét olvasol, imádkozol, te tudhatod, hogy búza vagy? Hogyne!

Azt mondja a Római levélben Pál apostol: maga Isten Lelke tesz bizonyosságot a mi lelkünkkel együtt, hogy valóban Isten gyermekei vagyunk. Ez nem hívógóg. Elválasztja a juhokat a kecskéktől. Az a döntő, hogy a hívó tudja: nem kecske voltam, Uram, én farkas voltam, és báránnyá tettél engem. Akiben néha a farkas természet elő-elő jön, mert tudok harapni – mi mást, más minket öl (467. ének) — néha még előjön a farkas természet, de azért vagyok bárány, mert megmostál engem a te véredben, mert Szentlelkedet adtad nekem. És mivel megmostál és Szentlelket adtál, ezért a menny felé van irányultságom. A menny felé sietek, ott van az én gyönyörűségem, ahol Krisztus van az Atya jobbján.

Igaz, hogy megnyitvatnak azok a könyvek, de aki nem találtatott beírva az élet könyvébe, az a tűznek távába vettetett.

Az ébredés idején volt egy kis traktátus. Ez volt a címe: Hol töltöd az örökkévalóságot? Gondoltál rá? Jó lenne, ha megértenéd, elhinnéd, ha Isten Lelke ott munkálná a szívedben ezt: ott töltöm az örökkévalóságot, ahol Isten sátora az emberekkel lakozik. Jogom van az élet fájához, és egy örökkévalóságon át szemlélhetem az én Megváltómat: Jézus Krisztust. — Erre hív Isten. Ma még lehet, ma még szabad. Borulj le a kereszt alatt.

4. ÖRÖKSÉG, NEM ÉRDEM

Válaszoljunk az igére a 409,5 versével.

Atyám, hogy meg ne rettenjek,
S bátran menjek
A minden test útjára,
Teremts tiszta szívet bennem:
Néked élnem
Légyen lelkem fő vágya.

Imádkozzunk!

Köszönjük, Urunk, hogy ez az énekvers is már imádság volt. Add, hogy néked éljünk. Köszönjük, hogy kínálsz magad. Önmagadat adod nekünk. Áldunk, hogy bevonsz a veled való áldott közösségbe. Mivel te vagy az élet, az örök élet, ezért mindazoknak, akik hozzád tartoznak, örök életük van, mert nem mennek az ítéletre, hanem átmentek halálból az életre.

Nyugtalaníts bennünket, Urunk, e helyen, akik nem tudják elmondani, hogy nevük benn van az élet könyvébe. Nekünk pedig, akiknek kijelentetett ez: nevetek fel van írva az élet könyvébe, biztos helyről kaptuk az információt: magadtól, Úr Jézus, és áldott Lelked által bizonyosságot teszel arról, hogy tieid vagyunk.

Köszönjük, hogy szeretsz bennünket, áldunk, hogy kezedben van az életünk, a sorsunk. Köszönjük, hogy semmi nincs előtted elrejtve.

Imádkozunk hozzád, Urunk, betegeinkért, a gyászolókért, akik a héten temették szeretteiket.

Kérünk, mindazokért: akik érettségiznek, vizsgáznak, felvételiznek, áldd és segítsd meg főképpen a tieidet, Urunk.

Kérünk a népekért, a békességért. Veszély fenyegeti ezt a világot: a háború. Könyörülj meg, Urunk, kapjanak a vezetők bölcsességet, békességre törekedjenek. Rontsd meg a gyűlöletet, Urunk, verd vissza az ördögnek minden áskálódását, hiszen emberölő volt kezdettől fogva. Könyörülj meg az ott lakó testvéreinken.

Kérünk, légy mindazokkal, akik kórházban vannak, akiket otthon ápolnak. Kérünk, fogadd el hálánkat a mai reggeli esőért is, amely megöntözte a földet, hiszen ígéreted szerint: vetés és aratás el nem múlik. Hadd lássuk ennek jelét is, és neked tudjunk mindenért hálát adni. Mert mind jó, amit Isten tészen, szent az Ő akaratja.

Ámen.